

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De quarta Rupe. Capvt XXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

colunt, vt beatitudinem obtineant, & damnationis pœnas enadât, & exigua Purgatorij tormenta subire cogantur. Plures namque mundi occupationes & curas, quam alij, abiecerunt. Verum tamen illis meliores sunt, at tamen à suo principio adhuc procul remoti sunt, hostisque tartareus suum in eos hamum misit, quo eorum progressum remoratur ac impedit. H. Quis est iste hamus? D. Quod etiam nū non nihil cum hoc mundo commercij & occupationis habent, in quo tamen seipos lpectare se animaduertunt, cunctaque aspera & rigida exercitia sua, cum quadam proprietate & complacentia suâ possident. Is videlicet ingens ille hamus est, quo eos, ne procedant, detinet. H. Cogentur ne & ipsi Purgatorij pœnas perpetui? D. Si tales hinc decesserint, grauitè punientur, leuius tamen, quam ceteri ante dicti, maioreque illis obtinebunt gloriam, eo quod naturam suam virilius aggressi sint.

De quarta Rupe.

CAPVT XXVI.

DEVS: Attolle oculos, & suspice. Contuitus homo iste, nonnullos ex tertia rupe conspexit ad quartam progredi, eaque obiecta, a statum inde corruere, & ex ijs quosdam sub ipsum vsque rete deuolui. Respiciens autem homo iste deorsum, vidit quendam ceptiter aduolare, & magna pernicitate montem hunc conscendere, atque per tres rupes vsque ad quartam vno impetu currere. H. Quæ

Cc 3 est

est horum significatio Domine? D. Illi qui in hac quarta rupe sub retia semel prolapsi sunt, eos designant, qui seueris exercitijs multo tempore negotio ad quartam vsque rupem ascenderunt, vbi cum longius in sublime progredi debuerunt, ab hoste tartareo & propria carne vinculis passi sunt, adeo vt deorsum in retia reciderent, vnde si vnquam huc redire debeant, hoc opus hic labor erit.

H. Quid sibi vult, quod vnus ille ex retia celeritate per tres hasce rupes ad quartam vsque vno cursu peruolauit? D. Tantus, tamque vehemens illi homini sub reti dolor fuit, contritio collata est, vt si cordis sui sanguinem scribendo exhaurire licuisset, nihil detrectasset: atque insuper naturam suam vsque adeo rigidis est aggressus exercitijs, vt non medicriter viribus fractus sit. Cernens autem Deus tam forti ac feruenti eum animo præditum, naturamque suam tanto feruore aggredi, operi illi præstitit suam, qua subnixus, breui ad horum peruenit sodalitatem. H. Cuius farinae sunt homines isti, qui supra nos quartam habitant rupem, & quæ eorum viuendi ratio est? D. Iam tuis id oculis explorabis. Quo dicto, statim in quartâ se rupe collocatum reperit, eiusque speculas leuissimus contuitus est, siquidem eorum longe gratior, atque aliorum omnium, adspici erat. H. Horum exercitia vt me edoceas precor.

D. Naturam suam seuerè & audacter arripunt, & noctes, atque dies, quantum vires inueniunt sese exercent. H. Suntne igitur homines prorsus electi & absoluti? D. Boni quidem sunt, sed non penitus absoluti. Procul-

iamm

iamnum à sua absunt origine, tamen si propius
multo ad eam accessere, quàm inferiores om-
nes. Atqui teter spiritus quodam eos hamo ce-
pit & distinet, ne ad suum principium vicinius
sele adiungant.

H. Dic, obsecro, mi Domine, quis sit hamus
iste. D. Omnes isti sua exercitia suas actiones,
sua instituta quadam proprietate sui, & pro-
prio iudicio possident, nec ab hac proprie-
tate ab illo se abduci patiuntur. H. Nihil i-
gitur, vt equidem sentio, præter resignatio-
nem eis deficit.

D. Ita est vt ais, Debebant namq; renunciare
sibi ipsi, quando nemo vnquã propriã deditus
voluntati, ad suam potest originem in hac vita
peringere. Sæpe quidem probantur homines
sibi, num sese resignare velint, sed parũ prodest.
Dum namq; à Deo resignationis eis offertur lu-
men, mox caco dæmon ex propria voluntate &
iudicio susceptorum institutorum hamum eis
inijcit. Irretitos namq; eos retinet proprietatis
laqueo ex qua cuncta sua opera, exercitia & in-
stituta peragunt. Quod versipellis ille nõ osci-
tatur obseruat, certus videlicet, si funditus sese
resignarent, eisq; humiliter Dei loco submitte-
rẽ, quibus est via explorator, mox grandium
exercitationum & laboris sui fructum & gustũ
eis præstaturũ Deum, atq; per sublimes occultas
& prius eis in experta semitas eos perdu-
cturum. H. Admodum mihi arident homines
isti: siquidẽ ad spectu benigni & amabiles sunt.

D. Verum est id quidem: at tamen facilẽ ad
iram, & nonnulli etiam ad alia vitia permo-
uentur: & licet pro viribus ab his sibi caueant,
nihil

nihilominus nonnunquam his implicantur, idque ea ex causa, quod etiamnum irresignati sint, & rebus mundanis necdum emortui, nec in vera sese resignatione exercitârint. At qui in maiori apud Deum amicitia sunt, quam illi omnes, quos hactenus intuitus es. Id autem pro certo habeas, cæteros longè alia via ingredi oportere, quàm qua nunc gradientur, si unquam ad eam debeant perduci semitam, qua ad principium pergitur.

H. Etiam ne his acerbi in Purgatorio cruciatus ferendi sunt, qui omnem suam aetatem operis & magnis transgère exercitijs?

In Purgatorio quid aboleri oporteat

D. Quicquid hinc irresignationis quantumvis exiguæ secum homo absorptârît, id totum in Purgatorio aboleri oportet, atque ob eandem suam irresignationem etiam grandi in cælis præmio frustrabitur. Immane igitur homines rupis huius, si tales obiérint, Purgatorium experientur, sed longè minus quam inferiores, præ quibus etiam multo melius habebunt.

H. Experiuntur etiam quippiam occultæ singularis gratiæ tuæ, quam tuis interdum amicis præstare soles? D. Quamdiu tam eminent irresignati, nunquam singularem illam & secretam experiuntur familiaritatem, quam DEVS peculiaribus suis amicis exhibet. Si quidem bona venia tua liceret, oratum vellem Domine, tuos mihi amicos occultos demonstrares.

D. Videbis eos, sed adhuc longè sublimius ascendes de rupe in rupem, donec montis verticem apprehendas, ubi tum eos contem-
plaberis.

plaberis. Atque adeo etiam tu ipse tuam con-
spicies originem.

H. Idequidem non ambio. Immo si potest
feri, tanto honore te me afficias precor. Siqui-
dem miserum me atq; nihil exercitatum & vir-
tutibus vacuum agnosco homuncionem: atq;
ca re, tanta dignitate indignus sum. Tamen nō
mea, sed tua voluntas fiat.

Matth. 26.
Marc. 14.

De quinta Rupe.

CAPVT XXVII.

DEV S: Tolle sursum oculos, & vide. Sus-
pexit homo, & quintam rupem cæteras
longè excedere contuitus est, paucosq; ex
inferiorum incolis eo proficisci, & eos quidem
qui in quarta morabantur, sæpius moliri ascen-
sum, sed ubi ad eius suprema venissent, magna
ex parte inde recedere, & paucos admodum in-
ibi permanere. H. Quid tibi vult, tam paucos
hanc præcellam attingere rupem, in eaq; per-
durare? D. Mons istæ miræ est altitudinis. Quis-
quis autem sublimiter scandere molitur, non
potest non difficiles experiri labores. Sed qui-
cunque ad hanc quintam peruenit rupem, in
eaque perstitit, is iamprimum ad verum per-
tigit iter, quo ad principium tenditur. H. Hu-
ius rupis incolæ nôsse velim. D. Ergo intentis
cerne obtutibus. Eodem momento in quinta
serupe collocatum reperit, hominesque illos
haud mediocriter latus alijs omnibus longè
amabiliores & iucundiores intuitus est. H. Qua-
les sunt ij, quos modo conspexi? quæ eorum

Cc 5 vita,